

Sygn. akt XI W 11391/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 04 lutego 2016 r., 14 marca 2016 r. i 16 marca 2016 r. w W.
sprawy **K. B.**

syna Z. i J.

urodzonego dnia (...) w P.

obwinionego o to, że:

w dniu 30 grudnia 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył ww. pojazd do kierowania w dniu 05.12.2014r. o godzinie 08:18 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96§3 Kodeksu Wykroczeń

orzeka

I. Obwinionego **K. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, a na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 600 (sześciuset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 11391/15

UZASADNIENIE

K. B. obwiniony został o to, że w dniu 30 grudnia 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył ww. pojazd do kierowania w dniu 05.12.2014r. o godzinie 08:18 na ul. (...) przy ul. (...) w W., tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń.

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Straż Miejska (...) W. prowadziła czynności wyjaśniające w związku z ujawnionym wykroczeniem polegającym na tym, że w dniu 5 grudnia 2014 roku o godzinie 08:18 na ul. (...)/F. (w kierunku R.) w W., kierujący pojazdem marki V. o numerze rejestracyjnym

(...) wjechał na skrzyżowanie za linię „warunkowego zatrzymania” przy nadawanym przez sygnalizator S-1 sygnale czerwonym. W toku czynności wyjaśniających funkcjonariusze Straży Miejskiej na podstawie posiadanych wówczas danych z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalili, iż właścicielem pojazdu jest K. B.. Do ustalonego w ten sposób właściciela pojazdu zostało wysłane wezwanie do wskazania w trybie art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.), komu przedmiotowy pojazd powierzył do kierowania lub używania w dniu 5 grudnia 2014 roku o godzinie 08:18. Wezwanie w dniu 23 grudnia 2014 r. zostało odebrane przez jego małżonkę, która jest współwłaścicielem w/w pojazdu. K. B. zapoznał się z przedmiotowym wezwaniem, jednakże nie udzielił na nie odpowiedzi, nie wskazując tym samym na żądanie ww. uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowo wyjaśnienia obwinionego (k. 38), notatkę urzędową (k. 1-3, k. 17 i 18), wezwanie (k. 5), zwrotne potwierdzenie odbioru (k. 6), zdjęcia zapisane na płytach CD (k. 43, odtworzone na rozprawie k. 52; k. 54, odtworzone na rozprawie k. 55) oraz wydruk zdjęcia (k. 4).

K. B. w chwili czynu miał 51 lat. Pracuje w Bankowym Funduszu Gwarancyjnym. Z zawodu jest ekonomistą. Ma wyższe wykształcenie. Jest żonaty, ma dwójkę dzieci, które pozostają na jego utrzymaniu. Osiąga dochody w wysokości 28.000 złotych brutto. Jest właścicielem trzech mieszkań (dane osobowe k. 38).

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny, wyrokiem nakazowym z dnia 21 października 2015 r. (sygn. akt XI W 11391/15), skazał obwinionego za zarzucany mu czyn i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 600 zł,

a także zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w wysokości 110 zł (k. 24). Sprzeciw od tego wyroku nakazowego, w ustawowym terminie, złożył obwiniony (k. 30-31).

Podczas czynności wyjaśniających obwiniony złożył wyjaśnienia (k. 15-16) w których zaznaczył, iż był gotów wskazać kierującego pojazdem, jednak ze względu na brak możliwości jednoznacznego odtworzenia, kto w danym dniu korzystał z pojazdu, aby uniknąć złożenia fałszywych zeznań, co do okoliczności zdarzenia, poprosił o umożliwienie zapoznania się z dokumentacją, a wobec odmowy, nie był w stanie właściwie wskazać kierującego. Pokazana mu w czasie składania wyjaśnień dokumentacja zdjęciowa nie pozwalała, według obwinionego, zidentyfikować osoby kierującej pojazdem. Wobec tego, zdaniem obwinionego, nie zostały spełnione przesłanki wykroczenia, za które nałożono grzywnę.

W postępowaniu sądowym (k. 38) obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił w szczególności, iż nie jest dla niego jasne, na jakiej podstawie oskarżyciel wywiódł, że w dniu 30 grudnia 2014 r. nie wskazał kierującego pojazdem, ponieważ w tym terminie nie były prowadzone żadne czynności. Według obwinionego zgromadzona dokumentacja dowodowa jest niepełna, ponieważ zawiera tylko jedno zdjęcie, natomiast w korespondencji prowadzonej przez Straż Miejską, straż odnosi się do dwóch zdjęć, w tym jednego wykonanego wcześniej, co może mieć znaczenie, czy w ogóle do wykroczenia takowego doszło. Obwiniony następnie wyjaśnił, iż ukaranie na podstawie tego przepisu, przynajmniej wobec jego wiedzy prawniczej jest możliwe tylko w związku z popełnieniem wykroczenia. Zdaniem obwinionego to są więc ustalenia okoliczności, czy faktycznie do tego wykroczenia doszło. Obwiniony wyjaśnił również, iż samochód jest współwłasnością jego i żony.

W swoich wyjaśnieniach stwierdził, iż jego małżonka odebrała wezwanie do wskazania, z którym on się zapoznał. Wyjaśnił także, iż z całą pewnością nie był w stanie sprawdzić, kto we wskazanym w wezwaniu miejscu i czasie kierował samochodem. Jednocześnie zaznaczył jednak, iż miał określone przypuszczenia, ale miał też nadzieje, że zapoznanie się ze zdjęciami pozwoli z pełną odpowiedzialnością wskazać osobę. Obwiniony dodał także, że bardziej prawdopodobne jest, iż samochodem jechała jego małżonka.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w tej części, w której potwierdza,

iż zapoznał się z wezwaniem do wskazania, które zostało odebrane przez jego małżonkę oraz wskazuje, iż samochód jest współwłasnością jego i małżonki. W tym zakresie obwiniony wyjaśnia w sposób spójny, konsekwentny i brak jest przeciwdowodów,

aby w tej części podważać ich wiarygodność. Z kolei wyjaśnienia obwinionego w części, której twierdzi, iż nie był w stanie ustalić osoby, której we wskazanym czasie powierzył swój samochód do kierowania lub używania, Sąd uznaje za przyjętą przez obwinionego, zasadniczo niewiarygodną linię obrony. Natomiast wyjaśnienia obwinionego w tych częściach, których zarzuca oskarżycielowi publicznemu brak pełnej dokumentacji zdjęciowej oraz okoliczność, iż w sprawie faktycznie nie ustalono, czy doszło w dniu 5 grudnia 2014r. do wykroczenia drogowego, na gruncie rozpoznawanej sprawy nie mają większego znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności obwinionego art. 96 § 3 kw. Dla przeprowadzenia postępowania o wykroczenie z art. 96 § 3 kw, wystarczające jest ustalenie, iż do zdarzenia w związku z którym wystąpiono z żądaniem udzielenia informacji doszło, co w niniejszej sprawie potwierdzają dowody z dokumentów, zdjęcia na płytach CD (k. 43, odtworzone na rozprawie k. 52; k. 54, odtworzone na rozprawie k. 55). W takiej sytuacji nie można mieć wątpliwości co do legitymacji Straży Miejskiej, która po ujawnieniu, w ramach swoich kompetencji, wykroczenia popełnionego w dniu 5 grudnia 2014 r. przeprowadziła czynności wyjaśniające, a następnie skierowała wnioski o ukaranie przeciwko obwinionemu. Przedmiotem niniejszego postępowania nie mogło być jednak badanie, czy w dniu 5 grudnia 2014 r. popełniono wykroczenie z art. 92 § 1 kw, bowiem dla rozpoznawanej sprawy istotne jest tylko ustalenie, czy istniały podstawy do wystosowani wobec obwinionego żądania z art. 78 ust. 4 prd, a to potwierdzały ww. dowody z dokumentów.

Sąd uznał za wiarygodne zdjęcia na płytach CD (k. 43, odtworzone na rozprawie k. 52; k. 54, odtworzone na rozprawie k. 55). Dowody uwidaczniają zarejestrowanie pojazdu, którego współwłaścicielem jest obwiniony, przekraczającego linię „warunkowego zatrzymania” przy nadawanym przez sygnalizator S-1 sygnale czerwonym, W tym miejscu należy dodać, iż chodzi

o zdarzenie, będące podstawą przedmiotowego wezwania obwinionego do wskazania, komu w tym czasie powierzył auto. Z uwagi na powyższą okoliczność faktyczną, którą ten dowód potwierdza, dokonano oceny jego wiarygodności. Przeprowadzony dowód koresponduje również z uznanymi za wiarygodne dowodami takimi jak: notatką urzędową (k. 1), wydrukiem zdjęcia (k. 4) oraz wezwaniem (k. 5). Wprawdzie w toku postępowania dowodowego obwiniony kwestionował prawidłowość dokonania rejestracji przez urządzenie, jednakże nie to jest przedmiotem niniejszego postępowania i jako takie nie wpływa na ocenę wiarygodności tego dowodu. Obwiniony nie kwestionował tego, iż uwidoczniony na zdjęciach pojazd należy do niego, co wskazuje na zasadność wystąpienia przez Straż Miejską z żądaniem do udzielenia informacji

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów w postaci: notatek urzędowych (k. 1-3verte, k. 17 i 18), wydruku zdjęcia (k. 4), korespondencji prowadzonej ze SM (k. 5-14), pisma z SM (k. 12) oraz sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 30-31).

W ocenie Sądu, brak było podstaw, aby kwestionować ich prawdziwość i autentyczność, a same strony w toku postępowania dowodowego także tego nie podważały.

Sąd na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy uznał,

że K. B. należy przypisać winę, co do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. Zachowaniem swoim obwiniony wyczerpał wszystkie znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw. W niniejszej sprawie obwiniony nie wypełnił nałożonego na niego obowiązku, polegającego na wskazaniu na żądanie Straży Miejskiej komu powierzył pojazd do kierowania. Obowiązek ten miał się dokonać poprzez wypełnienie i dostarczenie do Straży Miejskiej odpowiedniego dokumentu w terminie

7 dni od otrzymania wezwania. Obwiniony tego jednak nie uczynił i takiej informacji na żądanie uprawnionego organu nie udzielił. Dlatego Sąd, przychylając się do zarzutu zawartego we wniosku o ukaranie uznał, iż obwiniony popełnił wykroczenie z art. 96 § 3 kw w dniu 30 grudnia 2014 roku, tj. wraz z upływem 7 (siódmego) dnia na wskazanie od odbioru wezwania w dniu 23 grudnia 2014 roku. Obwiniony czynu dopuścił się w siedzibie Straży Miejskiej przy ul. (...) w W.. Zgodnie z art. 4 § 2 kw czyn uważa się za popełniony w miejscu, gdzie sprawca działał lub zaniechał działania, do którego był obowiązany, albo gdzie skutek nastąpił lub miał nastąpić. Wykroczenie z art. 96 § 3 kw ma charakter

formalny, w związku z czym nie jest konieczne wystąpienie skutku. W związku z tym, w tego typu wykroczeniach, miejscem ich popełnienia będzie miejsce gdzie sprawca działał lub zaniechał działania. W niniejszej sprawie obwiniony nie wypełnił nałożonego na niego obowiązku, polegającego na wskazaniu na żądanie Straży Miejskiej komu powierzył pojazd do kierowania lub używania. Obowiązek ten miał się dokonać poprzez wypełnienie i dostarczenie do Straży Miejskiej odpowiedniego dokumentu w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Obwiniony nie dostarczył do Straży Miejskiej żądanych w wezwaniu informacji, więc w miejscu gdzie siedzibę ma uprawniony do tego organ, doszło do popełnienia przedmiotowego wykroczenia.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Powyższy przepis pozostaje w związku z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Należy przy tym zaznaczyć, iż ww. przesłanki, wyłączające odpowiedzialność za wykroczenie z art. 96 § 3 kw, muszą wystąpić łącznie tzn.: pojazd był użytkowany bez zgody i wiedzy właściciela lub posiadacza, przez osobę mu nieznaną, w takich warunkach, że nie mógł temu zapobiec. Tylko w takich okolicznościach faktycznych właściciel lub posiadacz auta może uwolnić się od obowiązku wskazania osoby, która kierowała lub użytkowała jego pojazd. W każdym innym wypadku właściciel lub posiadacz pojazdu jest ustawowo obowiązany do wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd. Odnosząc to do rozpoznawanej sprawy trzeba stwierdzić, iż obwiniony nie wykazał w toku postępowania, aby taka wyjątkowa sytuacja miała miejsce. To, że obwiniony nie był w stanie bezsprzecznie ustalić, kto we wskazanym miejscu i czasie kierował pojazdem, którego jest współwłaścicielem nie może żadną miarą uwolnić go od odpowiedzialności za wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Należy tutaj podkreślić, iż obwinionemu doręczono wezwanie Straży Miejskiej po 18 (osiemnastu) dniach od chwili zarejestrowanego wykroczenia drogowego, a zatem był to czas tak krótki, że obwiniony mógł skutecznie ustalić osobę, kierującą wówczas pojazdem.

W tym miejscu Sąd, wskazuje również, iż zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa tj. kodeksem wykroczeń, kodeksem postępowania

w sprawach o wykroczenia, ustawą Prawo o ruchu drogowym oraz ustawą o strażach gminnych, Straż Miejska prowadząca czynności wyjaśniające celem ustalenia sprawy wykroczenia drogowego zarejestrowanego urządzeniem samoczynnie rejestrującym – nie ma obowiązku przesyłania takiego zdjęcia osobie obowiązanej ustawowo do wskazania kierującego lub korzystającego, tj. właścicielowi lub posiadaczowi pojazdu, który na takim zdjęciu został uwidoczniony. Tak samo funkcjonariusze Straży Miejskiej nie są zobowiązani do okazywania zdjęć podczas przesłuchiwania osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw. Dalej Sąd podkreśla, iż samo wskazanie przez posiadacza albo właściciela pojazdu osoby, która kierowała lub używała jego pojazdem w oznaczonym czasie nie świadczy o tym, iż wskazana osoba będzie odpowiadała za zarejestrowane wykroczenie lub przestępstwo. W takich wypadkach chodzi bowiem o wskazanie kierującego pojazdem lub używającego pojazd, a nie o wskazanie sprawcy wykroczenia lub przestępstwa.

Sąd dla informacji zaznacza jeszcze, iż Straż Miejska zwracając się do obwinionego o udzielenie informacji, komu powierzył pojazd do kierowania

w oznaczonym czasie, działała na podstawie art. 78 ust. 4 Prawa o ruchu drogowym, o którym była już mowa powyżej. Obwiniony nie występował jeszcze wtedy w żadnej roli procesowej, czyli nie był stroną albo np. świadkiem i miał, żądanej przez uprawniony organ informacji, udzielić jako ustalony wówczas przez Straż Miejską właściciel pojazdu. Należy przy tym pamiętać, iż obwiniony jako właściciel pojazdu, nie musiał udzielać informacji kategorycznej i całkowicie pewnej, jeżeli po otrzymaniu wezwania miał wątpliwości co do osoby, która użytkować lub kierować mogła autem. Wykonanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym może polegać na wskazaniu konkretnej osoby, jak również wskazaniu alternatywnym kilku osób, które w określonym okresie mogły rzeczywiście kierować lub używać pojazd. Adresat wezwania wskazuje kto według jego wiedzy mógł korzystać z pojazdu, a rolą organu jest ustalanie czy taka osoba rzeczywiście używała lub prowadziła

pojazd. Przekazywane przez właściciela lub posiadacza pojazdu informacje o osobie której pojazd powierzył muszą zostać zweryfikowane. Podzielić należy stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym odpowiednie stosowanie, z mocy art. 41 § 1 kpw, w postępowaniu w sprawach o wykroczenia przepisu art. 183 § 1 kpk, w jego brzmieniu ustalonym przez ustawę z 10 stycznia 2003 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 17, poz. 155), nie oznacza, aby osoba przesłuchiwana w charakterze świadka (składająca oświadczenie dowodowe w tym charakterze) w sprawie o wykroczenie mogła uchylić się od odpowiedzi na pytanie, jeżeli jej udzielenie mogłoby narazić osobę dla niej najbliższą na odpowiedzialność tylko za wykroczenie (por. uchwała SN z dnia 30 listopada 2004 r., sygn. akt I KZP 26/04, LexPolonica nr 370754). Oznacza to, że właściciel pojazdu lub posiadacz nie może uchylić się od wypełnienia obowiązku okresowego w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, nawet jeżeli odpowiedź ta mogłaby narazić osobę dla niego najbliższą na odpowiedzialność za wykroczenie.

W ocenie Sądu, obwiniony zarzucanego mu czynu dopuścił się działając z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim. Obwiniony konsekwentnie nie wskazał osoby, której powierzył pojazd do kierowania. Zapoznając się z wezwaniem miał pełną świadomość nałożonego na niego obowiązku i nie wykonał go. W związku z powyższym uznano, że obwiniony miał zamiar popełnić czyn zabroniony i chciał go popełnić.

W ocenie Sądu czynowi obwinionego należało przypisać społeczną szkodliwość w stopniu przeciętnym. Należy mieć na względzie okoliczności sprawy, w tym wysoki stopień zawinienia obwinionego, który działał w zamiarze bezpośrednim, mając pełną świadomość nałożonego na niego obowiązku.

Sąd uznając, że obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu, na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 600 zł. W ocenie Sądu, kara w takim wymiarze jest odpowiednia do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także spełnia swoje cele w zakresie prewencji. Sąd przy wymiarze kary miał na względzie bardzo dobrą i stabilną sytuację majątkową obwinionego.

Sąd, na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w łącznej kwocie 160 zł.

W ocenie Sądu brak było podstaw do chociażby częściowego zwolnienia obwinionego od obowiązku uiszczenia tych kosztów, z uwagi na jego sytuację materialną.